

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: O.U., narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem
sídlem Štěpánská 615/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-156217-5/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla žalobkyni podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-6305-34/DP-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-156217-5/SO-2015].

2. Za jinou závažnou překážku považují správní orgány to, že žalobkyně v době předchozího povoleného pobytu aktivně nevykonávala činnost jednatelky obchodní společnosti Warnext s.r.o. a neplnila tak účel předchozího povoleného pobytu.

Žalobní body

3. Žalovaná v první řadě zcela formálně bez patřičného posouzení toho, zda žalobkyně po sledované období naplňovala účel pobytu či nikoliv, a bez patřičného posouzení doplnění odvolání rozhodla v neprospěch žalobkyně. Z tohoto postupu žalované je patrna nuance přepjatého formalismu. Postupovat ryze formálně dle zákonných dispozic a neposkytnout tak dostatek prostoru pro důkladné prověření každého jednoho případu zvláště vnímá žalobkyně jako nesprávný a nezákonný postup správních orgánů obecně (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56).
4. Žalovaná hlavní váhu při provádění dokazování v průběhu správního řízení přisuzuje výpovědi „manželky žalobce“. Tento nepřímý důkaz žalovaná nijak dále neprovádí, resp. používá citaci z této výpovědi, aniž by dále ověřovala relevanci jednotlivých zmiňovaných údajů. Žalovaná na základě vlastní úvahy dovozuje, jak by měla žalobkyně řádně vykonávat funkci jednatele společnosti, aniž by dále prověřovala, jak žalobkyně svou funkci jednatele skutečně vykonávala. Takový postup žalované, který je založen především na vlastním úsudku, je zásadním procesním nedostatkem správního řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54). Žalobkyně již v doplnění svého odvolání vyzývala žalovanou, aby především své rozhodnutí opřela o hodnocení podle skutkového stavu, který tu je v době vydání rozhodnutí. S touto výzvou se žalovaná opakovaně nikterak nevypořádala, své rozhodnutí v tomto smyslu neodůvodnila a vydala je v rozporu s ustálenou judikaturou, resp. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126. Žalovaná v době vydání svého rozhodnutí, resp. dne 26. 2. 2018 vycházela z podkladů při podané žádosti žalobkyně ze dne 13. 4. 2015, potažmo z výpovědi „manželky žalobce“ ze dne 25. 5. 2015. K podpoře této právní zásady žalobkyně prezentuje takový stav, kdy co do obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat dále např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79. V rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, Nejvyšší správní soud uvedl, že zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
5. Žalobkyně při podání své žádosti o prodloužení doby platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podala též žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu byla správním orgánem prvního stupně také zamítnuta. Do tohoto zamítavého rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím žalované, pouze jen jejího jiného senátu, ze dne 16. 4. 2018, č.j. MV-22139-4/SO-2018, se žalobkyně dozvěděla, že jejím námitkám bylo zcela vyhověno a že napadené rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně bylo vráceno k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém odvolání do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně odkazovala na totožné skutečnosti a fakta jako v případě svého odvolání do touto žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná, resp. její jiný senát však daleko pečlivěji a řádně zhodnotil námitky žalobkyně a šetřenou věc vrátil zpět k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že při provádění dokazování bylo přihlíženo k výpovědi samotné žalobkyně a nikoliv k „výpovědi manželky žalobce“. Z provedeného výsledku ze dne 25. 5. 2015 bylo prokázáno, že žalobkyně neplnila účel předchozího povoleného pobytu (podnikání - účast v právnické osobě), který jí byl povolen s platností od 30. 4. 2013 do 29. 4. 2015. Žalobkyně do protokolu o výsledku mimo jiné uvedla, že první příjem měla obchodní společnost Warnext s.r.o. od svého založení (rok 2008) až v roce 2015, kdy pronajali na 10 dní jednu místnost, přičemž kromě příjmu z pronájmu této místnosti neměla obchodní společnost žádné příjmy. Dále uvedla, že jako jednatelka se od založení společnosti zabývala stavbou a přestavbou domu, teď se zabývá pozemkem, účastnila se rekonstrukce, měla na starosti estetickou stránku a fyzicky pracovala. Dále uvedla, že nedostává odměnu za výkon funkce jednatele, protože se zabývá rodinou. Taková tvrzení však dle názoru žalované nevypovídají o tom, že by byla žalobkyně fakticky zapojena do podnikání v obchodní společnosti Warnext s.r.o., respektive skutečný výkon funkce jednatele si lze za právě uvedených okolností představit jen stěží.
7. Žalovaná se k žalobě dále vyjádřila tak, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně po celou dobu předchozího povoleného pobytu neplnila účel pobytu, brání jí v udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pod pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ lze podřadit též nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, Nejvyšší správní soud prohlásil, že „aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána.“. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně neplnila účel předchozího povoleného pobytu po celou dobu tohoto pobytu, byla naplněna podmínka pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zmíněná v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná dále uvedla, že každé správní řízení musí být posuzováno individuálně a jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. S každou podanou žádostí je třeba vyhodnocovat individuální okolnosti daného případu, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně v době předchozího povoleného pobytu aktivně nevykonávala činnost jednatelky obchodní společnosti Warnext s.r.o. a neplnila tak účel předchozího povoleného pobytu. V případě žádosti žalobkyně o udělení trvalého pobytu nadto nebyl součástí spisového materiálu protokol o výsledku žalobkyně, na rozdíl od spisového materiálu vztahujícího se k její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Jednání před soudem

9. Při jednání před soudem dne 23. 10. 2019 zástupce žalobkyně a žalovaná setrvali na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní. Předseda senátu rovněž sdělil podstatný obsah rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018, č.j. MV-22139-4/SO-2018.

Zástupce žalobkyně zdůraznil, že žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2015, avšak žalovaná vydala napadené rozhodnutí až v roce 2018. I když žalované byly průběžně předkládány informace o činnosti žalobkyně, žalovaná je v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednila. Zástupce žalobkyně tu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 10 Azs 262/2016-41.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Žaloba není důvodná.
12. Ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje: *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*
13. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
14. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovuje: *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
16. V daném případě soud zjistil, že dne 23. 2. 2015 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 25. 5. 2015 Ministerstvo vnitra provedlo výslech žalobkyně v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-6305-34/DP-2015, Ministerstvo vnitra platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni neprodloužilo podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-156217-5/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-6305-34/DP-2015, potvrdila. Dne 24. 9. 2015 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2017, č.j. OAM-16824-45/TP-2015, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2018, č.j. MV-22139-4/SO-2018, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2017, č.j. OAM-16824-45/TP-2015, zrušila a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí.
17. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla zejména to, že ve výpisu z obchodního rejstříku

je uvedeno, že předmětem podnikání obchodní společnosti Warnext s.r.o. je „pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor“. Žalobkyně však do protokolu o výsledku provedeném dne 25. 5. 2015 uvedla, že první příjem měla uvedená obchodní společnost od svého založení (rok 2008) až v roce 2015, kdy pronajali na 10 dní jednu místnost, přičemž kromě příjmu z pronájmu této místnosti neměla obchodní společnost žádné příjmy. Žalobkyně dále uvedla, že jako jednatelka se od založení společnosti zabývala stavbou a přestavbou domu, teď se zabývá pozemkem, účastnila se rekonstrukce, měla na starosti estetickou stránku a fyzicky pracovala. Dále uvedla, že nedostává odměnu za výkon funkce jednatele, protože se zabývá rodinou. Takové tvrzení však dle názoru žalované nevypovídá o tom, že by byla žalobkyně fakticky zapojena do podnikání v obchodní společnosti Warnext s.r.o., respektive skutečný výkon funkce jednatele si lze za právě uvedených okolností představit jen stěží. Z provedeného výsledku v případě žalobkyně byl tedy jednoznačně prokázán pouze formální zápis jako jednatelky v obchodní společnosti Warnext s.r.o., aniž by tuto funkci fakticky vykonávala. Žalobkyni tudíž brání jiná závažná překážka v udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jelikož po celou dobu předchozího povoleného pobytu aktivně nevyvíjela podnikatelskou činnost a neplnila tak účel povoleného pobytu.

18. A nyní soud k jednotlivým žalobním námitkám.
19. U námitky, že z postupu žalované je patrna nuance přepjatého formalismu, žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně měla tato nuance spočívat. V žalobě pouze v obecné rovině tvrdí, že žalovaná v první řadě zcela formálně bez patřičného posouzení toho, zda žalobkyně po sledované období naplňovala účel pobytu či nikoliv, a bez patřičného posouzení doplnění odvolání rozhodla v neprospěch žalobkyně. K tomu bylo bez dalšího konstatováno, že v otázce tzv. přepjatého formalismu již dříve rozhodoval např. Nejvyšší správní soud – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56. Jedná se však o obecné formulace bez konkretizované spojitosti s nyní posuzovanou věcí. Z uvedených tvrzení nelze dovodit, v čem by měl formalismus správního orgánu spočívat nebo v jaké úvaze či v jakém závěru správního orgánu jej lze spatřovat. Z toho důvodu považuje soud námitku nuance přepjatého formalismu za nedůvodnou.
20. K námitce týkající se rozhodného skutkového stavu soud předesílá, že názor, že neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je konstantním závěrem soudní praxe: „Co se týče otázky aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. v projednávaném případě, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, kde se tento soud výkladem pojmu „závažná překážka“ zabýval. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil závěru správního orgánu, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 As 15/2012-29).
21. K plnění účelu pobytu se Nejvyšší správní soud vyslovil např. takto: „Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. ... Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil

pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ (rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81) a „Plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. ... Tvzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.“ (rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69).

22. Přezkoumávaná věc – a žalobní argumentace – má svou časovou dimenzi.
23. K této otázce se Nejvyšší správní soud zásadně vyjádřil takto: „*Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku [= rozsudek ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 As 15/2012-29] (ale též například v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43) konstatoval, že důvody pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona jsou odlišné. Je zapotřebí rozlišovat neplnění účelu pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nenaplnění účelu předchozího pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jakožto dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro něž je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v případě druhém se zkoumá plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č.j. 3 Azs 69/2016-24).*
24. K širším souvislostem uvedeného názoru se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43.
25. K tomu soud zdůrazňuje, že v přezkoumávané věci nebyla žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena nikoli v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b), nýbrž v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tu zcela správně přisoudily hlavní váhu výpovědi žalobkyně. Žalobkyni byly při výsledku konaném za účasti tlumočníka kladeny přiměřené otázky a poskytnut dostatečný prostor, aby se vyjádřila k naplnění účelu pobytu, který jí byl na území ČR povolen. I obsah výpovědi žalobkyně byl správními orgány posouzen podle zásady volného hodnocení důkazů. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že uvedeným výsledkem se neprokázalo, že by žalobkyně účel předchozího pobytu v letech 2013 až 2015, resp. před rokem 2013 naplnila. V případě žalobkyně jde o adekvátní skutková zjištění, nikoli o nežádoucí vlastní úsudek správního orgánu; žalobčin poukaz na názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54. není na místě.
26. V daném případě bylo, jak vysvětleno výše, rozhodující toliko plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu, nikoli i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Předchozí pobyt byl žalobkyni povolen s platností od 30. 4. 2013 do 29. 4. 2015. V řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se proto zkoumal stav do 29. 4. 2015. Žalobkyně tedy měla naplnění účelu předchozího pobytu tvrdit a prokazovat v řízení před správním orgánem prvního stupně.

Za podmínek stanovených v § 82 odst. 4 správního řádu mohla žalobkyně naplnění účelu předchozího pobytu tvrdit a prokazovat i v odvolacím řízení. Ať už by to vyšlo najevo v řízení před správním orgánem prvního stupně nebo – za stanovených podmínek – v odvolacím řízení, pro posouzení žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo však rozhodné jen její jednání do 29. 4. 2015. Její pozdější aktivity nemohly mít na hodnocení naplnění účelu jejího předchozího pobytu žádný vliv. Tvrzení vztahující se k plnění účelu pobytu v roce 2016 a/nebo v roce 2017 jsou pro posouzení naplnění účelu pobytu v letech 2013 až 2015 irelevantní, protože k zamítnutí žalobčiny žádosti došlo na základě aplikace ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), nikoli § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

27. Na uvedeném nic nemění ani názory obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, a ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, které se týkají stavu v době rozhodování obecně, ani názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 10 As 262/2016-41, v kterémžto případě nebyla platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě prodloužena nikoli z důvodu ne(na)plnění účelu pobytu, nýbrž z důvodu krátkosti faktického pobytu.
28. K námitce týkající se rozdílnosti rozhodnutí žalované soud uvádí, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců skutečně zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení *k dlouhodobému pobytu* potvrdila (dne 28. 2. 2018), kdežto zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra o žádosti žalobkyně o vydání povolení *k trvalému pobytu* zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí (dne 16. 4. 2018). Rozhodovací důvody jsou zde ovšem zcela odlišné. Ve věci dlouhodobého pobytu se žalovaná ztotožnila se správním orgánem prvního stupně v tom, že žalobkyně neplnila účel svého předchozího pobytu. Naproti tomu ve věci trvalého pobytu se žalovaná neztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek tím, že na území vykonává nelegální práci. Vyjádření Komise ve věci trvalého pobytu, že „*Rovněž nebylo zjištěno, že by byla odvolatelka v Obchodním rejstříku zapsána jako jednatelka této společnosti pouze formálně, aniž by se jakkoli podílela na jejím obchodním vedení. Společnost Warnext s.r.o. naopak hospodářskou aktivitu vykazuje, což bylo doloženo i samotnou odvolatelkou dne 12. 4. 2017.*“, se, jak plyne z kontextu, opět vztahuje až k aktivitám žalobkyně po dubnu 2015. Námitka, že jiný senát žalované zhodnotil námitky žalobkyně daleko pečlivěji a řádně, není tudíž důvodná, protože byly vzaty v úvahu naprosto odlišné rozhodovací důvody.

Rozhodnutí soudu

29. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. října 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

